

че е хукналъ да търси златната рудница, ха-ха-ха.

Георги Русиновъ се смѣ презъ глава. Чиста проба българинъ: невѣрникъ Тома.

Да, попарена е душата на несретника народъ. Петъръ и азъ, — ние сме оазисчета....

Лежа, слънцето е вече огрѣло книгата, която чета, но тя ме е приковала и не се наканвамъ да легна съ глава на другата страна. Тритомниятъ „Разпутинъ“ отъ Наживина е страшна книга. Разлѣта е по съдържание, но открива такова проникновение въ всеруската трагедия днесъ! Тоя Разпутинъ е не само образъ на руското безпътие въ нощта на царизма: той е и мъдростта на руския мужикъ — далечна и непостижна.

Чета, а нѣкой ме люлъе. Обръщамъ се: Петъръ! Лицето му е избледнѣло, комай е прозрачно.

— Защо си такъвъ, Петре? Какво има?

Младиятъ човѣкъ се усмихва виновно и сочи на земята — купъ кжсове отъ всевъзможни руди. Донесълъ ги, сложилъ ги тихо и измореното му лице сияе.

Да, по „Бегово бранище“ наистина имало мѣстностъ „Градище“, а подъ него доловетѣ били осѣяни съ сгурия и съ руди.

Повечето кжсове сж желѣзо. Но въ купа има грамадна обла сплавъ — тежи 7—8 кгр. Какъ ли е можилъ да я донесе Петъръ! Впрочемъ, той се движи на велосипедъ, на който може да носи и мене. А и заслужавало е да се донесе тази сплавъ. Петъръ е успѣлъ да строши голѣмичкъ кжсъ отъ нея и ми сочи